

такъ: „отвѣща ему Наѡанаилъ глагола: равви, ты еси сынъ Божы, ты *църъ* еси израилѣвъ. „Ны имамы и другъ такавъ рѣчь на българскы изыкъ; *църъ* или *цыры*, кое значи подъдуто, извышено нѣщо на снагъ чловѣка. Отъ *църъ* може да стани въ приноснѣ смьсьль: *извышенный* — царь; а първобытнаа рѣчь на *църъ* е *сыръ*, кое значи събрано, съвѣкунно, съсырено на купъ нѣщо; защото додѣ не са съберѣтъ частици съвѣкунно, не може да стани извышено нѣщо. *Сыръ* има значение и главы: *единъ сыръ воськъ*, казвать на българскы, кое е равно съ *една глава воськъ*. *Сыръ* убо има значение на нашъ изыке *главы*, а приносно и главатара, царя. *Сыръ* или *църъ* = *църъ* = царь е истаа французка рѣчь (старокелтска) *sire* — царь, кое са отдава на французкы изыкъ царю или самодържцу. Въ срѣднѣй вѣкъ рѣчь *sire* на французкы са е отдавала безъ разликы благороднымъ и всѣкому гражданину за поизвышенность отъ простаго народа. Нѣ имало и нѣколко си челлди, кои сѣ были възвышавани съ това има *sire* — *сыръ*. На ингилишкы изыкъ *sir* са отдава на всѣко лице и е равно съ французкому: *mon-sieur* — мой-сыръ — мой възвышенный — мой господине. А прѣдъ собствено има изговоримо тогова *sir* на ингилишкы изыкъ става чистъ насловъ — титуль, и показва награжденаго съ гражданскы санъ чловѣка. И на французкы и на ингилишкы изыкъ рѣчь *sire* и *sir* е наше *сыръ* — *църъ* *църъ* — царь — извышенный, глава, подкрѣпление народа. Латинска рѣчь *cesar* отсвѣнъ баснословно ѣ произведение, не може ли са произве отъ *се заръ* — сезарь, всезаривый, всесвѣтлый? насловъ отдаваемъ за сѣйность царѣмъ и императорамъ, какъ то е византийское *παυκλειμπρότατος* = всесвѣтлѣйшый и турское *шекетлю* (отъ *шавкъ* — свѣтлость), свѣтлый. Латинскы изыкъ е заѣль тры си части отъ етрускаго (старобългарскаго изыка) и съхраниль гы е цѣлы съ малкѣ измѣнѣ произношениа. Тукъ ни са дава поводъ да покажымы какъ въ българскы нашъ изыкъ са находѣтъ коренни рѣчи на сичкы европѣйскы изыцы, и на многи отъ азиатскихъ. Ные казахмы, чи на българскы изыкъ рѣчь *сыръ* има значение главы. *Серъ* на персийскы изыкъ значи глава, отъ *дѣ* и рѣчь *сердаръ* — главатарь, кои на влашкы изыкъ са е съхранила. На французкы *tête* — глава, — на българскы *тата* или *тетю* — баща — глава семейства. Латинска *caput* — глава, — на българскы, *купъ*, *вѣрхъ*, глава. Турское *кафа* и гръцкое *κεφαλή*, сѣ се купъ, капъ = глава: буква *п* убѣрнѣта на *ф*, по свойству измѣненна въ многы изыцы. Турское *башъ* глава и главатарь е българское *баща*, кому коренный слогъ *бъь* = *ба* значи бывшый, сѣществувавший по прѣды, постарый — баща — глава семейства. Нѣмское *der Kopf* — глава — купъ, — капъ — копъ; или *die Koppe*, *Корре* — купъ — глава. Такыва множество доказательства са находѣтъ въ българскы днѣсь говоримъ изыкъ, кои щѣтъ са изложи въ съчинение: *Опытъ българскаго изыка*. Гръцкое *κρη* и *κρητος* е истое наше *църъ* — *sire* буква *к* измѣненна на *с*, какъ то *sercle* — кѣргъ или крѣгъ и нѣмское *kirche* — чирк-е или чиркхе — чърква и проч. Знаино е чи въ найстары врѣмена управители народовъ сѣ были и жрѣци и лѣкари и прѣдводители въ воины. Таковы сѣ были въ старость Български *дрьвди* (друиди), дръвиши, присвоени французамъ; щото найстаро има *царя* е было *цѣръ*, какъ то са е съхранило въ глаголитское благовѣствование Асемани.